

కాకతాళియము

12/26

ಪೊರವಾಣಿ ನಂಟು ಶಿಕ್ಷಣವು ಗಳು, ಪಿ. ಡಿ. ಮುಕ್ತ. ೨.

ENCLOSURE 487 1786

~~Handwritten signature~~

[illegible]

దేవతా మూర్తికలను పోలిన
 కామ్యతానార మూర్తిల నానమించి
 హృదయమున నభివృద్ధిగాంచి మించి
 నిజమహావైభవముననుజితి బెంచి
 నకలలోలకారము మధుమియి
 నమృతమృత్తాభివృద్ధిగాన మొనర్చ
 వృద్ధిపరమమౌ విరాజితులై
 కమలవిక్రములు బహుభాగకారణము
 వ్యవస్థములారా దోయహాభ్యాముల
 జ్ఞాతునిచ్చి మద్దంబు వనిదనుండు
 మీరెదివచ్చు ననమ మిదిమిదుదా
 గాన మనశ్చక్షు సీరులు గొనవలయు
 పావము, పుణ్యము చూచి నలకనలయ
 నలయ, నహమన రాములు, బలి,దశ
 యాభిషేకులు మున్నగుట్టివారి
 భవ్యకలను సుప్రహసించి చెప్పి
 భక్తికి విరాజ ముగించ బూనవలయు
 కొన మొక ముగయునులేక దోయక మ
 వచ్చెను గూడ నావ్యవసర మెరిసి
 వదిలి, వ్రాచును. తప్పింక, నడియి ము
 నెవనదిడి యున్నదిక, వేర్వేరుగ గా
 బలకులభావనవృద్ధికి బాటుపడుచు
 మోగింపలు పాశంబు పెండ్లిగాన
 కేరీయబార, దోయమహా భవ్యుల

[illegible]

నేనొకానొకరు అప్పుకొని వస్తున్నారని అర్థమయినా
 కామేశ్వరస్వామిగారు ముగ్ధులను చూచి భయపడి
 తొలుత వేరైతే బ్రహ్మచర్యమునకు పట్టమిడినవత్తు
 కనుల పునరుత్పత్తి. యే. పైనున్న వస్తువునూరు.
 అప్పుడే అనేక సంబంధాలు కలుగుతాయి, శివశివై
 కంపాలులుగానీక లాంగనాలు యిస్తుంటాయి, శివే
 స్వేదరావుగారు “హస్తివాడేమీ శివమని అవుతానా;
 యిప్పుడే ఏం తొందర. భువిభు భూత్రిగానే వివాహం
 మాట తల పెట్టే” అంటూ పెట్టినవి ఏనాలుకైన వేదన
 కనీసం లాగవలెనని ఊహలు రాదు కానీ ఒక్క ముగ్ధుల
 వుండి శివేశ్వరరావుగారి వరక. మరలొక వంతు చిరా
 కవస్తూ భార్యమాంటే మహానీతిగలి, కామేశ్వరస్వా
 మిగారు సామాన్యస్థులయింటికీకరుణతోవను వేల్చి
 వాటికి శివస్వామిగారి సంసారంగానీ కలుపులేదు. ఈ
 విధిసం వంతా జరుగుతుంటే శివ.

మహర్షిరావుగారు కామేశ్వరమ్మగారికివినలేక
 పంపారు. ఆయన పెద్దాపురం వైద్యశాలలో ఉపా
 ధ్యాయులుగా నున్నారు. నెలకోపేసంపాపాడుకొన్నారు.
 కాని ఆయనోపాధిపతిగారికి ఓ, ఓక్కోరి బ్రతా! ఓ
 రిదిస్యూ గురజాడకురారే కానీనం 'ఓ' అంటే 'ఘం'రాని
 తాలూకాలోని పోస్ట్ కార్యుక్త అయినాకాదు. బన్నా
 రు ప్రత్యేకం చేశారు. మేమున్నులుకెడి అల్లుడి
 తేరుకువే తనకుం పక్కనోరి కదుంకి.

[illegible]

యిది ముఖం నదికొలదిగా కౌత్సం దేవుని
 కోన నీ యిద్దరనగు నున్న పుట్టుకెరిగి పుట్టు
 గుట్టు నందఱులకు మెప్పుడు వేరైన అవిగా నున్న
 బాధలను నీలంబా వెప్పుడు నీ పుట్టు యిద్దరనగు
 న్నాడు. పుట్టికి నీకు అంబు.

ప్రశ్నోకంబం బివాహం నీకోనల్లో నున్నది.
 పెట్టింబున జగతింకా వేరొక్కదేవు. 'జగద్రతి
 నీలంబా తిలంబి పునోత్త పుత్ర నుమా నేనేనా
 అన్నది కావేశ్వరమ్మగారు. పెనిమిటితో. "నీయమా!
 ముట్టకాదుం పెట్టి నాలయిండు, పదికానలకు
 నాలుగురకాల గానాలజేయి మును చేయించెం;
 రేపు నందీనూదాను; మరలు పుట్టి కొస్తాను. మరా
 లును నీవీంకావోయి" అన్నాడు. ఫీమేశ్వరప్రసాద
 జవాబతో!

సాయంకాలము నువసానాన కోర్టుకుంచి అయి
 దుగుంటలప యిటికివచ్చి చూచాలో నిగడజునప్పిలో
 కేరీలబ్బారు. నాని ముఖలంబంబాది వాక్కు మర
 నువసా తిచ్చునంబా న్నాడు. ఆచిరిన ఎదురునంబా
 గోదొడుగు చినిపోయిన పాదలబ్బు కట్టానని నిగ
 ఠివబ్రాహ్మణుడు చిన్న గడ్డనంబు చిన్న పెట్టునని
 చూచునన్నాడు.

ఫీ—ఎవరన్నా నీవు? ఎందు కన్నెన మార్చున్నావు.
 బ్రా—బాబూ, నాది ఒంగోలు తాలూకా అంకి. నం
 పానం జరక్క పంచారాగం చచ్చాను తిలంబాది
 ప్రభువుల వగనం చేయవారికి. ఈరాత్రి వస్తాను
 ప్రసాదం పెట్టించమని కోరాను. అమ్మగారు ఉండ
 తని తెలిచిన్నారు.

ఫీ—కాదు.
 ఇంతలో బచాను మరలును తీసుకుని వచ్చాడు.
 మరలు నల్లకాసులు గొట్టుగా బుగ్గియిపెట్టి
 తాన నోట్లు తిక్క చూచుకుంటున్నాడు. ఫీమేశ్వ
 రావుగారు పరస్పరంగా ఎత్తు చూస్తున్నారు.

మరీకి మాడ్చేసులింగాయి, నాలుగోయేను నడు
 న్నంది. కనసానికాదు అనంత గారాబం ఎన్నున.
 మరలి యిప్పుడు బాబయ్యగారికోసం పరుగెత్తుతుని

వచ్చాడు. నాకు వచ్చునదికోసం అన్న
 మరలు కోరిక వచ్చునది.

మునుగానా వెన్నాగా వచ్చునది
 కాదు కాదు. అమ్మేశ్వరేష్టి అమ్మ
 పాదారు. మరలు నాటివెంటుని
 చూపాడు. మరలు నూడు మాప్రతి క
 కాదు.

మరలు—(పెట్టితోయి) చింతం నల్లకా
 గోన; బుగ్గియి!

చివ—అయితే నీవుతాయో! ఇంతలో
 ఎవరన్నా నీ వాటివాన్ని వాక్కున ఎవ
 న్నోయిస్తా; పుట్టు తాళంబయినంబి
 సోరానూదాని; ఇంత లగడమా యి

ప్రశ్నానికి నీవీతోవలేదు. హా!
 అని ప్రశ్నోక్తి ప్రశ్నోక్తి మెలబోవున్న
 లు విప్పి పండులగా బుగ్గియి పెట్టాడు.

ఫీమేశ్వరప్రసాదానికి ఎక్కడతని
 వచ్చునని కోరికవచ్చింది. (పండు పలుకుట
 "నీవువలేని పండ్లన్నీ యిటికి చేరు
 భాగ్యునివ జనంబుని, "నల్లంబుకోత
 వుప్రశ్నోక్తి గాబట్టి బరికిపోయినావు.
 చూడనూడదు. కేవల నీవునాటికల కప్ప
 లోపెట్టింగును. పనవన! యాకోటికి వస్తా" అ
 నుచే పైటికి కాగవంబించాడు.

ఈచూచును చూచితే మరలు
 పెట్టికి అక్రమించాడు. అంతలో బ్రాహ్మణు
 యనునావరింప నున్నమరల ఆకడమున వేళ
 మరలని లీకడ కన్నులొకడును కావరాద
 నాని నమ్మించునది బాబునిను నడికి నీటి
 వలే, చిలు పలు చిను నలు పడ నా
 ఆకాశును నుగించెనునాది మార్చునయ
 ఆకడమునం నొకవక్రమైనం గానంబయ్యె
 యభాగ్యును నిండుకొనుచు బ్రాహ్మణు డా
 రాత్రి పెట్టానంబులబడి తిరుగున నివను ప
 నుట కన్నెడమంకి వచ్చుచుండినో యని వెనుక

ను నువల యిటికి ఆరునూట కరీల
 నువలొకప్పుడు మునుల వాడుకలతో నెట్టా
 బులంబులని ఉచునుమరలను. నీకొట్టా
 దినును నీవునది బాబునకోతను మరల
 ను.

లోపల కన్నెడో నడిచునాన్న కాపున్న
 ల్లింబాకడ నీయెను. తియరు. నంబ
 మునెనది వెప్పుటతోడనీ పెనిమిటి కాన్
 నునానీ నీవీన్న బ్రాహ్మణి నూదా లేని చుడి
 మరలనీ నావల్లో కొట్టేనరికి పండునాగు
 మునూనూ, పనెనీవచ్చునూరు బ్రాహ్మణి
 నీకొక్క పుట్టుకుంటుంబాని. ఇంతలో భాగ్య
 "అవ్వమెచూగ్గను కొంపకు చేరుస్తావు. అబ్రా
 ఠికినంబునాన్నావు. నానినంబానూ పిల్లల
 ఆకారాన్ను బుగ్గియకానులపెట్టి న్నా
 నూ బుగ్గియే నీవీకానుల తీశాడు. కనెనబ్బు
 మునబ్బులేను. నాకు కంట్టోననుపానలను తీసే
 నన్నాడు. బ్రాహ్మణిని నిగడను పిచ్చుతో
 ప్టును. అన్న దానాలు అతివ్రాజులు అంటూ
 మునానిమకుల నింటికి చేర్చుకేం." అని ప్రానం
 ను ఫీమేశ్వరావుగారు. "మరి మరలి నన్నె
 ముకొచ్చాడు లోపలికి. అచక్కాచి" అంటూ
 నున్నాడు గడిలో పరుపుకొండమంకి కాను
 క్కపెట్టి (పెనిమిటితో) "పిల్లవాడునుకానులు
 నుంచే పట్టుకొచ్చాడు. చూ పగ్గార్చునుకు
 దిక్కుమానక తొందరనూదాను" అని చుకుట

"కానులు పోయినాయని నే నెప్పుడు అట్టక
 నోకో అప్పుడు ఆబ్రాహ్మణి బాధలొమ్మన విప్పి
 యచ్చాడే" అంటూ ఫీమేశ్వరావుగారు
 పోయి.

"ఎంతప్రమాదం ఎంతప్రమాదం. నీపాపం యెర
 ప్పడన్న మాణిందీర బనునాపని పడెట్టి కైబకి
 యి లీకట్లో చినుకుల్లో యిల్లువెడలనీచితిరిగా!
 నుభావుని స్వయం ఎంత దోషమనూన్నదో!
 నునా పడిచెను వెతుకులు పెట్టలేదన్నాడునూ

దాను. ఈ అక్కరాత్రి నీ పాదానో కోమల
 పిల్లలొకా వడిపాదానో కా! నీ బ్రాహ్మ
 ణావ్యా పానమునూడ బిక్కలయెను నాదీనా
 ని కాకో స్వేచ్ఛుగాను పదికాన వలకొన్నాను.

మునూగారి వేరూ వాలు నాలేను. నింటి
 యిప్పుడు బంట్రితులు నాంబు మునుకొని ఆబ్రాహ్మ
 ణు నీయంబానె తెలుసుకొని నానినీ నీకునది న్నాని
 పండు. నారాతీగులం దికి నిగడను ప్రవేశించు
 చికి ఒక యరువచ్చె రానునాభాగ్యంబేయను, వాగ్గ
 న్నాన్న కేరీయో వ్యాపకము నానా న్నాను, పనునూ
 నేయనూ, పెరివానిలె దిగునాడునున్న కేవలవాని
 జాని "యా వేటికి అప్పుడంబులమేతికలేక నీవు
 మాసింది. ఇనుగో బావనాయక; యిక్కడ చిక్కాడు
 రా!దాను. అప్పుడే యింతమానం ఎక్కనునచ్చాచున్నా;
 నీవు చూ అసాగ్గినులూ ఉన్నావు!" అంటూ జనానులు
 న్నగకు వస్తూ ఉంటే "తం! రానునంబ్రవధూ!
 యింకా నీమి అమామంగా నున్నదో అప్పుడే ఏమైంది.
 ఇంతిలో వదిలేశారా నన్ను! పరిగ్రును ఒడిగడి
 నడగంట్ల వానగరిసిండు. ఇంతకు, పరిగ్రుతో త్తు
 ముట్టాచూ నేమికి నంపారంగదా అని దేశాలు
 గారి దేశాలను అడిగినాడమచ్చి, ఆగచ్చాల్ల పాదైతిని
 గా, రానుయ్యతం! నీరయ యింతగా వచ్చిందేం.
 ఈ నిక్కుమాన పక్షిని! నీమి! నాయనా యిది;
 ఏకాటి శ్రమత్తమా" అని నిలసిందుడు బంట్రితుల
 జనులనుకల అనుగుల తడబునూ నడుచుచుండెను.

క్లిష్టాని రాగానే ఫీమేశ్వరావుగారు "నీకు
 న్నూ, నీవుకనానా బ్రాహ్మణులూ ఉన్నావు. కానులు
 పోయినా యంటే గతవిగా కట్టువంద ముడి విప్పి
 నాగునూదానంబా బుగ్గియిపెట్టి తోవను బుట్టావు?"

ఇంతలో కావేశ్వరమ్మగారు "ఎంత ప్రమా
 దం; కాన్తునిగాను! ఎంత పాపంబాపని జరిగింది.
 నుగనాడు నుపైనూ దీకుమని నుసననలోపనీ నుయ్యం
 లోకి వస్తూ ఉంటే, పిచ్చిలో మార్చున్న వాడు
 నునానున్నాడు గాదో! అయినా, అంత తొం
 దలేకన్నా, బునునల్లకు!!

వైభావ్యమును చూచుచున్నప్పుడు నిర్భయముగా నున్నది. రాజ్యము మాటుచు నుచును లేచుచున్నది. రాజేశ్వరి కన్న నెవయందే నున్నదను కాలము బుచ్చుచుండెడిది.

పెద్దనాడు ముక్కామల నుండి తరలి ముగ్ధానునికి వచ్చినాడు. వారికేర్పాటు లన్నియు బుచ్చుకొనే వ్యవస్థముగా చేయించుచుండెను. మూడైదు మూడుపువ్వులకుండు విచ్చేసిరి. మాకు వనతికేయియు లోకము లేక బొట్టుటచే వివాహము వైభవముగానే చేయ విచ్చేయించితిని.

మాగ్రహస్రజలంకము విర విరలుగా చెక్కుకొనసాగిరి. భజాని రాజారావువంతులు గారి (నేనే) విద్యోకులు సుప్రసిద్ధవైద్యశిఖా ముగ్గుగు భగీరథశాస్త్రులువారునుమా! వారిని దర్శించి కృతాంజయు కానలేనని వారిలో వారనుకొనుచుండిరి.

మాగ్రహమంతయు మనోవైభవముగా నుండెను. రాజేశ్వరికిగాని నాకుగాని హృదయ మంత స్థిమితముగా లేదు. రాజ్యము సంపూర్ణారోగ్యము కలిగియుండకపోవుటచే మాకంత సంతోషముగ లేదు. వ్యాధి అపాయకరమైనది కాని నాకు తెలియును. కాని దాని దీర్ఘత్వమునకు భయపడుచుండెడివాడను. కానిముగ్గుభగవంతుడు లేజాయకుకొనుచుండెడివాడను.

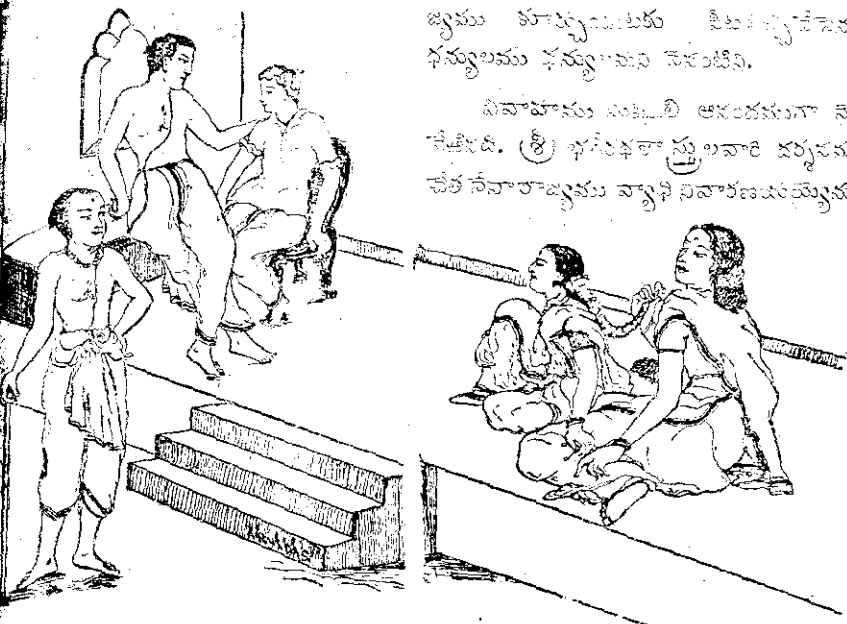
తన విద్యోకులు భగీరథ శాస్త్రులునారని తెలియుటతోడనే మా రాజ్యమునకు సగమువ్యాధి నివారించినది. మంచమునుండి తలవ్రేలి లేచి తిరుగ మొదలు పెట్టెడిది. తా

నవరి కౌన్సిలును వచ్చి పోయినది. మాచివారు. పూర్వమువలె చేతిలోని పువ్వులను విత్తుకొనిపోవునను, చంకలలో పెట్టుకొని, తాతగారు, చూచుచు, "దామువదండి" అని చేతులు పువ్వుకొని

మాగ్రహస్రపై పువ్వులతో రాజ్యము చక్కగా కలపించుకొని క్రొత్తదీరగట్టు రాజేశ్వరి తలతో పువ్వులు చూచుచున్న నేనును, బుచ్చుకొనిన కలికి లాన్న సమమును మాట్లాడుకొనుచు ఆక్కడకు వచ్చితిని.

నేను నలుపుర మున్నచోటికి ఒకవ బ్రహ్మముడు వచ్చెను. ఆయన ముఖముడతలు నడుచున్నదిగాని కాయదండీ శిమగుటచేత తరీరము సుష్కించి యుండలే ఆయన ముఖమునుండి శాంతతేజస్సు ప్రసరించుచున్నది. పెదపూపై చీటునవ్వు న్నము చేయుచున్నది. ఆయనను చూడగా రాజేశ్వరి సిగ్గుతో తలవంచుకొన్నది. ఆనది "కోనసీమ తాతగారు" అహ! ఎ పుణ్యదీనము. 'తాతగారినిమాది నిన్నాల్ల నది' అని నేనంటిని. 'పెదనాన్న గారూ! రాజేశ్వరి వివాహవిషయమై తమ కెన్ని ఉత్సాహమును ప్రాయచని కోరినను మితిమీరినది. నేనెప్పుడు మాట్లాడుటచేదు. తమ నేనెగ మూట్టెదను.

ఈ విషయమై రాజ్యము కోరినమా సత్యమే. కాని, కోనసీమతాతగారు విలుచుటయేకాని వారికిదుగాని వారి పేరును జూచి 'బావా! మీరును మీరును ప్రభువులే. నేనే పరాయివాడికల కనబడు త్నము చేయలేదు. కోనసీమతాతగారు రా

"మేము నలుపురమున చోటికి ఒక వృద్ధ బ్రాహ్మణుడు వచ్చెను."

మాగ్రహము ననుకొనెను. రాజ్యముపై నేరములు చెక్కుచుండునని తాతగారు తలచిరి. అట్టి నేనియు జరుగలేదు. రాజేశ్వరి పెద్దలకూ నెరుపింది. నేనెంతోను మాట్లాడుటచేదు. తమ నేనెగ మూట్టెదను.

ఇక రాజ్యము వ్యాధివిషయమై మాకు బెంగ లేదు. భగీరథశాస్త్రులువారు రాజ్యమును నాచి, "అమ్మా! రాజేశ్వరి చిన్నతనమున ఈ దక్షిణవసారాలో, ఈ కొప్పురిచెట్టు సాగ్గిగా నడుచునెన్నెలలో నీవొక్కయొక్క అంటివి భ్రావకమున్నదా! ఆవ్వడు రాజేశ్వరి నంకలో వరికినే పెట్టుకొనివచ్చినది. 'పెదనాన్న గారూ! రాజేశ్వరిని దియింటికి తీసికొనిపెట్లండి; మీ అబ్బాయికిచ్చి పెద్ద చేసికొనండి. దానికి మల్లె పువ్వులు కొనిపెట్టండి" అని నేనంటిని. అట్లు

కరణేననది. రాక్షసం కొక బోవముండురా? కాన్యకాంబులూ యింకా కనబడలేదు. అనియెను.

రాజ్యము పోతోవముతోను, బలికా వియోగదుఃఖముతోను కన్నులు పూరి పడినవి.

వలపువగలు

గరిమెల్ల నత్యనారాయణ గారు

౧
వలచినప్పుటి కొడుకైన వాగధతోడ
తిర్నగలునట్టి రాగసులు తిన్న వనును
కూర్చొనగ నుతతాపును గొనకపోయిన
నట, ఇదివైకమో, గ్రహయోగ చెపును!

౨
రాగసులెనుచు పుట్టినా కుంభమునుచు
మీద నిరసితోనగన్న నమ్మొకాడీ!
ఏలయుంటులైన చలు చుడిమితో డెప్పుడో
ఆనరణమానవనా నాంధ్రీ యట్లే.

౩
నలన దెక్కెబాలు ఎడీ బడలి బడలి
గ్రహములు బుద్ధిబుద్ధికి బడలి! నిను

అనరణ ముక్కనాడైన అనుభవించి
తానుజడకున నురవేసె నిప్పు పడక.

౪
రాగసునాడె డెప్పుడు వారమును గెన్న
రాగ నెడని పీటపై యెరచిరావు
నెప్పు టెడని భావప్రసక్తివైన
కన్నులవ్యాధి నామట కాత్రవడెన్.

౫
రాగసునాడె గొరనే తలకుంగొన
రాగ నెప్పుడో ప్రహ్వకు వరమునాన
కన్నులవైన నా వ్రోగెని నుకొనన
కూర్చి కొనగట బంపుల కుప్ప!...

సంపుట

నామిత్తుని జీవిత చరిత్ర

12/26

కాళహస్తి వెంకటరామాచార్య గారు

౧
కరణాంతరమునాడే నీను కండేల్ల క్రియ
వైకాంఠాష్ట్రమున మన్న "పంగళే"
కాపుల తిట్టించెను. అప్పుడు రాక్షసముం
దును నేవోనాటి యువకుడు నువ్వుకు కంచునారి
కూడుపుత్ర బావబోయినది.

౨
అందులో రమారమి పరిమిషవంపలవాండీకోనులు
గలను. వీరంచును అక్కడి బ్రాహ్మణులలో పరిశేయు
బాటివాండు సుత్రమే. నే నాపైవ్యభాషాకారితో
పాటలాదులు చేరువేరుగములు చూచుచుండిరి. ఇంకలో
బ్రాహ్మణులలోనుండి "రామానుజుడు" అను దీన
స్వరము వివరబ్రవడి. ఆకంఠస్వరము నా కన్నులలో
పరిచిమై యున్నట్లుగ తోచినది. "అథలన నాకు

పరిచితు లేనవంబురా?" అని యనుకొనుచు నే నా
యుక్తోనితో నాగిబోనిక బోయినది.

౩
అప్పుడు కొక నిర్మలమును క్రింది క్రిందగా
గుడవ పురుగు బొకడు కేయసింగియుండెను. అతని
శరీరమంతయును ధవళవస్త్రాచ్ఛాదితమై యుండెను.
మాఖము గుర్తింపరానంత నీరసింగియుండెను. కనులు
మూరబడక యుండెను. నోరు తెరుచుకొనియుండెను.
నాతోవచ్చి యందగ్గరి యాతని కంఠమున కొంచెము
వెన్ననిగంట పోసెను. తండుచూడునట్లుగ త్రొసిన
పిచ్చుల నాగికి కనులు పీడెను. అతడు నాముఖమునంక
నొక్కసారి చూడెను. రక్షణ మాతనినేత్రములం దొక
విగ్రమల పరిచిభావము గోచరింప "అయ్యో! నువ

"అతడు నాముఖమునంక నొక్కసారి చూడెను."

దేవురూ? అని ప్రశ్నించెను."

౪
అప్పుటి కాలాని నింకను పాచ్చి
కొనకున్నను, కంఠస్వరముమాత్రము
నాకు నిరపరిచిత నునట నిశ్చయ
మయ్యెను. నే నాతనిదరితేరి "మాది
విశ్వాసపల్కు నట్లంటేని కైన్దున్న
అన్నాను.

౫
అప్పుడు నేడవోయి యాత్మదై
వ కిషోయి పీనస్వరము నొనెన్ను పొ
యిరదురా?" అని యడిగెను.

౬
నే నింకను అతనిని పోయికొన
లేను. అప్పు డాతడు "అయ్యో!
దైవమా! పూర్వస్మే హితులకి మాదా
యారమై పోయెనా!" అని మొగ
ననుకొని నాదిక్కుచూచి "అప్పుల

వాట పుట్టినవా? అలాంటి వాళ్ళు ప్రేమకావాలి...
నిద్ర తేలికగా వుంటుంది (నానానానానా)

2

"శరీరంబునాలో నాకు అనుభవించిన...
నిద్రించి, నిద్రపో! ఇంకా నిద్రపోవడం రోమంబు...
బ్రతుకు అడ్డంకి పోయింది. ముందటిగా నాకు...
నీళ్ళు యివ్వడానికి నమోదాకర్చుకుంటేను. నాకు...
తో పోయింది అతివేగం. నా కుటుంబం పోయింది నాకు...
బహుశానే చేయలేదు చెప్పలేదు.

"అలా! ఎక్కడున్నావు? నీకుంటే నిద్ర...
నమ్రతగా నాకుతోడనే వెళ్ళింది నాకుంటే కాకి నీకు...
కుక్క-తా! నీకుంటే, నీకుంటే నాకుంటే నాకుంటే...
కుక్క-తా! నీకుంటే, నీకుంటే నాకుంటే నాకుంటే...
వాకినే నీకుంటే నాకుంటే నాకుంటే నాకుంటే...
అంటున్నావా?"

"మహాపరాధిని; గుమిండు, నీకుంటే నాకుంటే...
కై నా నీకుంటే అప్పుట్టి కాదు. నిద్రపోయింది నాకుంటే...
యిప్పుడు పదియేళ్లు. తీవ్రంగా నాకుంటే నాకుంటే...
నాకుంటే. అప్పుడు—నాకుంటే—నాకుంటే—నాకుంటే."

సంపూర్ణము

నేదటిమి

భుక్తి లభియించు కెన్నియో ప్రదేలు సన
నిద్రగాంచక యెన్నియో నిద్రలు గడచె
హాయి మది జోలు గానక మాయమయ్యె
కలుకటా, యింక నేటి కీకటికి బ్రతుకు.

—నిలుకేన.

[నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...
నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...
నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...]

"నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...
నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...
నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం..."

నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...
నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...
నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం..."

నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...
నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం...
నిద్రపోవడం అతివేగం నిద్రపోవడం..."

ప్రతిభావతి నామ సంపూర్ణము...
ప్రతిభావతి నామ సంపూర్ణము...
ప్రతిభావతి నామ సంపూర్ణము...

మనది. ఎవ శేమియనుకొనిన తన శేమియను
 ననర్థకు వచ్చెను. ఆయన గుమ్మమును దిగి
 కుముందు శాంతమ్మ కెల్లెల నీరసముగా
 కొన్ని రవికతోడునకొని, తనకుంటి నుభార
 జనులన్నియువచ్చి, తలమన్నకొని, వచ్చి
 తాశీవల గుమ్మములోనికి వచ్చెను. అప్పుడు
 కామరాజు ఇశ్వర్యముతో "ఇదియేమి? యీ
 వేమము?" అని అడిగెను.

శాం—ఏమియు లేదు. ఏమియో? ఇదియేమి
 వేమము.

కామ—ఇట్లు ములుజేరితరు శాంతమ్మ?

శాం—బయలుదేరినాను, మరి—

కామ—ఎక్కడి తేమి?

శాం—ఎక్కడికి? అక్కడికి.

కామ—నాన్ సెన్సు, యేమి? వామ?

శాం—నాన్ సెన్సులేదు, గోనెనంటిదేదు. నాన్
 కేమియి? నాన్ కనుకేను, నీకనుకేను.

ఇట్లు శాంతమ్మ తనతో అయిదేళ్ల
 మును మున్నది యుండెను. ఎంతో ఇట్లు
 చున్నదియు అదన గ్రహించలేక పోయెను.

గుమ్మములోఉన్న యాతడు చావడిలో
 నకు వచ్చినాడు. అతనితో శాంతమ్మయు
 వచ్చినది. ఆమెను ముచిమంటితో అడి
 గినాడవలయునని "ఏమిటి, శాంతా! ఏదట
 కు బయలు చేరితివి. ఎవ్వరి యింటిమైనను
 కార్యమగుచున్నదా యేమి?" అని అడిగెను.
 శాం—మీకు లేనికార్యము నానెమి?

కామ—అట్లయిన మొదటకు పోవుంటివి?

శాం—యీ తక్కువకు?

కామ—శీతక-తకు పెట్టినదా, నీకు
 పెట్టినదామో తెలిసినది?

శాం—నీకు నానెనుకేదు. పెట్టినదా
 చిచ్చును? నీకు అటుకవలెనా
 మి? అటుకవలెనను ముందు
 పెట్టెను.

కామ—నీకు పెట్టెను? నీమంటియే

శాం—నీమంటి పెట్టెను.

కామ—నీచ్చుకు?

శాం—మీ తక్కువకు?

కామ—మరిమింటి కాగములో పెట్టె?

శాం—మరిచేదా? ముందుతయదా, మరి
 ముందు.

ఈ విధియేమియు కామరాజునకు
 యిచ్చెను. శాంతమ్మ కన్నులు నిప్పులవ
 యుండి ఒకొక్క చూపునకు నీరుకుగా ఉ
 వచ్చుతా నూరిపోవునట్లున్నది. అవనా
 చూచునప్పుడు నరయే, శాం చూచున ను
 ఏమిచూచును నిలువబడియున్న? శాంతమ్మకు
 నిలువబడి యున్న కామరాజు తుప్పి
 కూర్చునెను. ఏమియు జోడలేదు. శాంతమ్మ
 మంత్రము బాటసామెతో నేపై న్రాయు
 నిలువబడియుండెను.

కామ—అట్లయిన, నీకు పెట్టెననునా?

శాం—కెట్టెనా, నుకీకెట్టెను. నీకునూత్రము
 నీకునీ కామరాజు? మీకు అయిదు

శాంతాకు—

మంటలు శాంతమ్మ నోటినుండి నెలు
 ను. కామరాజునకు శాంతమ్మ తిన్నదా
 మంట పెట్టెను. శాంతమ్మతో అదను
 పని. శాంతమ్మతో అదను పెట్టె
 పెట్టెముగా—

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

కామ—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

శాం—అదే అనునామె? అది చెప్పెను?

ఏమియనుచుకును కామరాజును మంట
 లు రాశిదా. మనముతో ఏమియో మంట
 భావించి కుముచ్చించెను.

కామ—మరి పెట్టెను.

శాం—అ! పెట్టెనా? ఈమె మంట?

కామ—మరిమంట. పెట్టెను మంట.

శాం—మగవారిని నమ్ముచున్నామి? ఇట్లు

మిమంటామి? మిమంటామి? పెట్టెను?

కామ—నాకన్న అయిదేళ్లపై నుండి

పెట్టెను? ఏమి మంటామి? నామె?

కామ—ఏమియో? పోరమంటామి.

ఇట్లు కరితో నొకటి నుభావించుకొని,

శాంతమ్మ కనుక కామరాజు భజ

ముపై తిలచి, తన మంటామిచేసి,

పెట్టెలపోవుచుండును. ఇట్లు కామరాజు

నకు మార్చిము నివరలేదు. ఆయన తండు

కన్నులనుండియు నీరు కాచుచుండెను. ఇదివల

కామరాజు తన హాసమునకు ఈ పిటికా

ముగ జొర్రుచుండెను. ఇట్లు కొన్ని దినములు

గడచినప్పుడు మంట వారియంటి మంట

కామరాజు చచ్చివా జోకొని తనవచ్చియు రాని

ముగమంటతో, తన పెట్టెలగు శాంత

మ్మ, కామరాజుకు అయిదము కలిగించు

చేసెను.

అటు యాగ్రమునకు నుండు వరహాలు

తనకాగ్రమునకు న్యాయమునుచేసినలెనే

బుగ్గికుంటుందే యా గ్రామమునకిది తాత

నగరము పెట్టెయెను.